

191. Dicsérjük Istent...

1. Di-csér-jük Is - tent, kik Jé-zust sze-ret - jük, Di-csér-jük
Di-csér-jük Öt, ki él - tét ad - ta ér - tünk, Ki na-pon-

hű - sé - gét és nagy mű-vét;
ként é - rez - te - ti ke-gyét! Ő ben-nün-ket kö-rül-vesz ol-tal-

má - val, Bé-kes-ség-gel meg-áld - ja él-tün-ket; És egy-gyé

len - ni kíván mindnyájunkkal, Ő-rök üd-vös-sé-get ád né - pé - nek.

2. Frigyének népe, Krisztust szeressétek, Ti, kik a bűnnek már meghaltatok,
Kik halálába eltemetkezétek, S a keresztségben megújultatok!
Ő életét és vérét feláldozta, Hogy minden bűnünket eltörölje;
Számunkra Ő az új életet hozta, Szeretete árad ránk s kegyelme.

3. Csak Te vagy, Jézus, a mi példaképünk, Követünk híven segítségeddel.
Ó, maradj mindig jószággal velünk, Hogy szégyent, gúnyt eltűrjünk örömmel!
Mily boldogság, ha szenvednünk kell érted, Bennünk él Lelked, s híven követünk;
A hitpróbákban készíts elő minket, Hogy üdv és boldogság legyen részünk!
4. Mindnyájan, Krisztusnak hű tanítványi, Imával menjünk hű Megváltónkhoz;
Szeretetünk, mely szívünk egyesíti, Lángoljon fel szent áldozatunkhoz.
Őt egymásban szeressük, mint szent népe, Akit Ő jegyesül választott,
Hisz reánk árad folyvást szeretete, Minket örökösíhez számított!
5. Ha eljön majd a nagy ítélet napja, Mint választott népe ott állhatunk.
Szeretetét árasztja mindnyájunkra, Vallást tesz szent Atyja előtt rólunk.
Ó, mily határtalan örömünk leszen, Amikor eljön értünk jegyesünk:
Ővele egygő leszünk mindörökre, Már soha többé nem hull a könnyünk.
6. Boldogság lesz ott örökké a részünk, Dicsoronát a győztesek kapnak;
A gyász, a gúny, a könny, a szenvedésünk Mennyei dicsőségre változnak;
Ott teljesül, amit reméltünk bízva, S kit szeret lelkünk, meglátjuk majdan;
Az életforrás nyitva van számunkra, Oly tisztán árad és zavartalan.
7. Meglátjuk Jézust, dicső királyunkat, Előtte az ég és a föld remeg;
Alázattal előtte meghajolnak, S Őt imádják az égi seregek.
Eljön, mint nagy ítélő dicsőséggel, Előtte minden térd majd meghajlik,
Ott állnak trónja előtt félelemmel Mindazok, kik Őt most itt megvetik.
8. Jaj azoknak, kik övéit gúnyolják, S a dicsőséget, kincset keresik;
A kevély csúfolódók útját járják, A Krisztus szent szavát nem követik.
Az Úr haragja eléri majd őket, Meglátják ottan balgaságukat,
Félelem gyötri ott a vétkezőket, Mert tettük szerint nyernek jutalmat.
9. Fájdalommal lesz ottan mosolygásuk, Hisz örömüknek már ott vége van,
És nem szűnik meg fogcsikorgatásuk Örökké tartó égő kínokban;
Férgük a rossz lelkiismeret lesz majd, Örök tűz gyötri szegény lelküket;
Ki testre vet, az kárhozatot arat, Boldog lesz az, ki a lélekre vet.
10. Üdvösség az nekünk, ha könnyet vetünk E földön az öröklét számára,
Ellenségünk gúnyjára nem figyelünk, S életünk bármilyen sok bajára.
Majd pompásan díszlik az öröklétben Hitünk gyümölcse, melyet itt veténk,
S aratunk majd ott örömet az égben, Hol telt kalászkok hajlanak felénk.
11. Örömtelt lesz majd ott az aratásunk, Azért gazdagon vessünk itt tehát.
Ó, tűrjünk csak békén, és ne aggódjunk, Jutalmunk lesz, lakjuk Atyánk házat.
Az égben majd örökké örvendezünk, Elmúlik minden földi bánatunk;
Ha itt sóhajttással könnyeket vetünk, Ott örök üdvösséget aratunk.
12. Társaim és testvéreim a hitben, Munkálkodjunk a mennyért untalan!
Imádkozzunk és harcoljunk szüntelen, Az aratásnak napja közel van.
Ím a mező fehérlik már pompásan, A fügefa mutatja levelét.
Fel, gyűjtsünk hát; ki rest itt munkájában, Az elveszíti örök életét.